

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou  
Spisová značka: 4Csp/24/2018  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818200568  
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2018  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Kozenko  
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2018:8818200568.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Jánom Kozenkom v spore žalobkyne: L. F., S.. XX.XX.XXXX, S. Z. XXX, zastúpenej: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, Svidník, p r o t i žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 1.152,52 eur s prísl., takto

### rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni finančné zadost'učinenie v sume 500,- eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyni p r i z n á v a proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajší súd dňa 23.02.2018 domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 1.152,52 eur a náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. XXC/XX/XXXX o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, bola žalobkyňa v postavení spotrebiteľky proti žalovanému úspešná. O tomto bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. XXC/XX/XXXX zo dňa 03.11.2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5Co/143/2016 zo dňa 25.4.2017, ktoré sa stali právoplatnými 03.07.2017. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že: „V danej právnej veci mal súd za preukázané, že žalobkyni bol schválený úver vo výške 1.095,40 eur, ktorý bol ponížený o poplatok vo výške 108,44 eur, teda žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 986,96 eur splatný v tridsiatich splátkach vo výške 66,95 eur s ročnou úrokovou sadbou vo výške 68,85 %. Z internetovej stránky NBS pritom súd zistil, že priemerná úroková sadzba v období 04/2013 pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou do jedného roka bola len 12,71 % ročne. Dohodnutý úrok je preto nepochybne v rozpore so zásadou dobrých mravov pre jeho neúmerňú výšku a preto zmluva s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka nemôže byť v tejto časti platná. Súd preto vyhodnotil ustanovenie bodu 8. úverovej zmluvy ako ustanovenia úverovej zmluvy obsahujúce neprijateľné zmluvné podmienky, teda vyhodnotil celú odplatu za poskytnutý úver v takomto dojednaní ako neprimeranú a neplatnú a zároveň podľa § 153 ods. 3 O.s.p. určil, takto dojednanú zmluvnú podmienku za neprijateľnú tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Súd pri svojom rozhodovaní prihliadal aj k ostatným zmluvným podmienkam, k povahe služby, k okolnostiam zmluvy. Za relevantnú treba považovať najmä tú skutočnosť, že v zmysle takto dojednaných zmluvných podmienok mal žalobca za obdobie dva a pol roka okrem poskytnutých finančných prostriedkov vo výške 1.095,40 eur, zaplatiť ešte sumu 913,16 eur, t. j. zhruba ešte toľko ako mu bolo reálne poskytnuté (986,96 eur), čo súd vzhľadom na

dojednanú dobu návratnosti finančných prostriedkov, považoval za neprimeranú odplatu, pričom takéto dojednanie spôsobilo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov zmluvného vzťahu na úkor žalobcu ako spotrebiteľa.“ Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie upierať práva podľa § 3. Žalobkyňa, ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských práv, keďže svoje práva musela brániť podaním pôvodnej žaloby. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 1.152,52 eur, čo predstavuje sumu, o ktorú sa chcel dodávateľ na jej úkor obohatiť. Podľa stanoviska uvedeného v rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 13Co/80/2016 zo dňa 20.3.2018 - cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik toho práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k tomu porušeniu práva alebo povinnosti dôjde, k čomu nepochybne došlo. Okresný súd v odôvodnení vyššie uvedeného rozsudku uviedol, že zmluva neobsahovala všetky podstatné náležitosti úverovej zmluvy predpokladané v ust. §4 ods. 2 Zák.č. 258/2001 Zb. Má za to, že dostatočným spôsobom preukázal opodstatnené podanie žaloby. Jedná sa o ustálenú súdnu prax, v ktorej sa hovorí, že primerané finančné zadosťučinenie má tvoriť nejakú sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ služieb, v tomto prípade žalovaný, nedopúšťal viac takýchto konaní. Finančné zadosťučinenie považuje za primerané za porušenie jeho spotrebiteľských práv, ktoré si musel brániť na súde, a preto má pre žalovaného mať takú sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa ďalej nedopúšťal recidívy a preto navrhuje, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

2. Žalovaný k podanej žalobe uviedol, že žalobkyni žiadny nárok na ním uplatňovaný nárok nevznikol, rovnako tak neboli preukázané skutočnosti, na základe ktorých by takýto nárok mohol uplatňovať. Žalobca v podanej žalobe tvrdí porušenie jeho spotrebiteľských práv, ktoré si musel brániť v pôvodnom konaní. Z podanej žaloby nevyplýva osvedčenie a preukázanie tohto tvrdenia. Súd prvej inštancie v konaní rozhodol o tom, že žalobe vyhovel a žalovanému uložil povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.152,52 Eur, ako aj povinnosť žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania vo vyčíslenom rozsahu. Krajský súd ako súd druhej inštancie odvolanie žalovaného v predmetnej veci odmietol a vyslovil potvrdzujúci rozsudok. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. Na základe Zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8300028062 zo dňa 24.02.2010 bola žalobcovi vyplatená suma peňažných prostriedkov v celkovej výške 986,96 Eur, pričom rozsah splatenej sumy predstavuje k dátumu vykonania poslednej úhrady zo dňa 11.06.2015 výšku 986,96 Eur, t.j. sumu identickú s vyplatenou čiastkou. Odhliadnuc od nesprávnych právnych záverov v konaní pred súdom prvej inštancie, kedy tento uviedol, že žalobca zaplatil žalovanému celkom 2.139,48 Eur a nárok žalobcu uznal za dôvodný (čo nezodpovedá skutočnému stavu, ako vyplýva z predloženého prehľadu platieb), sa žalobca v tomto konaní vlastne domáha duplicitného zaplatenia bezdôvodného obohatenia, kedy svoj nárok ukrýva pod „samostatný“ nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Na základe uvedeného teda možno konštatovať, že skutočnosťou, ktorá mala byť príčinou porušenia práv žalobcu, je zaplatenie sumy, na ktorú nemal právny nárok ani v pôvodnom konaní. Takýto stav podľa názoru žalovaného nemôže požívať žiadny stupeň právnej ochrany. V konaní nebolo preukázané, že by konaním žalovaného došlo k spôsobeniu nejakej ujmy v neprospech žalobcu. Od uvedeného momentu, t.j. od vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie, neboli zo strany zamestnávateľa vykonané žiadne ďalšie zrážky zo mzdy. Medzi stranami sporu nejestvujú žiadne ďalšie vzájomné nároky. Poukázal tiež na to, že existenciu dôvodov, pre ktoré by sa malo poskytnúť finančné zadosťučinenie spochybňuje aj fakt, že k uplatňovaniu tejto požiadavky dochádza s výrazným časovým odstupom. K uplatňovaniu požiadavky na finančné zadosťučinenie, ktoré by podľa tvrdenia žalobcu malo byť satisfakciou za porušenie jeho spotrebiteľských práv nedošlo v bezprostrednej časovej následnosti po vydaní uvedených rozhodnutí, ale s výrazným časovým odstupom. Vyššie uvedenými skutočnosťami deklaruje žalovaný to, že na strane žalobcu nevznikla a ani nemohla vzniknúť žiadna majetková, resp. nemajetková ujma alebo škoda, ktorá by prípadne

zakladala dôvodnosť nároku na finančné zadosťučinenie. Žalovaný napáda dôvodnosť nároku na uplatňované finančné zadosťučinenie. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (viď IV. ÚS 210/04). Na priznanie žalobcom uplatňovaného nároku (dokonca v danom rozsahu) neexistuje žiadny skutočný a zákonný dôvod. Z tvrdení žalobcu nevyplýva, že by mu bola spôsobená ujma.

3. Na základe takto vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav veci:

4. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobným návrhom a jeho prílohami, a to pripojeným spisom XXC/XX/XXXX, najmä rozsudkom sp. zn. XXC/XX/XXXX-XX zo dňa 03.11.2015 a rozsudkom odvolacieho súd pod sp. zn. 5Co/143/2016-75 zo dňa 25.04.2017, vyjadrením žalovaného, výsluchom žalobkyne.

5. Zo spisu sp. zn. XXC/XX/XXXX, je zrejmé, že rozsudkom zo dňa 3.11.2015, č.k. XXC/XX/XXXX-XX bolo určené, že: Súd u r č u j e, že poplatok 108,44 eur v bode 8 zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 24.02.2010 v znení: „predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok dlžníka zaplatiť Veriteľovi DV odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 108,44 eur (3 267,- Skk) a po b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 59,15 eur (1 382,- Skk) v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť k čomu dlžník udeľuje veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto dohody o poskytnutí služby.“ j e n e p r i j a t e ľ n o u zmluvnou podmienkou. Žalovaný j e p o v i n n ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1 152,52 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný j e p o v i n n ý nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 474,19 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na č. ú.: V. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, M.: V., W.: XXXXX. V súvislosti s týmto rozsudkom, po podaní odvolania Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 25.4.2017, č.k. 5Co/143/2016-75 potvrdil vyššie uvedený rozsudok a priznal žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému v plnom rozsahu.

6. Z ustanovenia § 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy vyplýva, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

7. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

8. Ako vyplýva z ustanovenia § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

9. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

10. Ako vyplýva z § 54 ods. 1, ods. 2, Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť

svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

11. Z § 39 Občianskeho zákonníka vyplýva, že neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

12. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

13. Na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom bola dňa 24.02.2010 uzatvorená Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Žalobkyni bola poskytnutá čiastka 1.095,40 eur. Žalobkyňa sa zaviazala splatiť tento úver mesačnými splátkami vo výške 66,95 eur. Medzi zmluvnými stranami bola dohodnutá ročná úroková sadzba vo výške 67,55 %. Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou - typovou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

14. Ako vyplýva z § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

15. Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav vrátane vydania bezdôvodného obohatenia, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len kolektívne záujmy spotrebiteľov). Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

16. V zmysle citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa zodpovedá, avšak iba za predpokladu, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Uvedené právo nie je možné zamieňať s právom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Predpokladom pre priznanie nároku je skutočnosť, že v konaní spotrebiteľ uplatnil nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nie len podľa zákona č. 250/2007 Z.z. ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch prípadne iných predpisov. Uplatnením práva však nemožno rozumieť iba podanie žaloby spotrebiteľom, ale takýmto konaním je aj účinná obrana spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa.

17. V prejednáwanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovršenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného

a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci"). A tak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“. Doktrínálne možno preventívnu funkciu náhrady nemajetkovej ujmy odôvodniť tým, že diskriminácia jednotlivca je civilným deliktom. Zmyslom prostriedkov nápravy podľa ZOS je nielen poskytnúť satisfakciu jednotlivcovi, ale aj sankcionovať škodcu a odradiť do budúcnosti osobu a jej možných nasledovníkov od nekalého konania, ktorý názor podporuje aj judikatúra (NS ČR 30Cdo 4431/2007; porov. pod 18/).

18. V danej právnej veci mal súd jednoznačne za preukázané, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. XXC/XX/XXXX, žalobca si úspešne uplatnil svoje právo ako spotrebiteľ, keď sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Súd v tomto konaní určil, že poplatok 108,44 eur v bode 8 zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX z 24.02.2010 v znení: „predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok dlžníka zaplatiť Veriteľovi DV odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 108,44 eur (3 267,- Skk) a po b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 59,15 eur (1 382,- Skk) v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť k čomu dlžník udeľuje veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto dohody o poskytnutí služby.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1 152,52 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

19. Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadostučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, pokiaľ však žalovaný poukazuje na skutočnosť, že žalobca žiadnym spôsobom v konaní nepreukázal svoje tvrdenia a nie je zrejmé, aká je spojitosť medzi rozhodnutím XXC/XX/XXXX a tvrdeniami žalobcu, súd v tejto súvislosti uvádza, že bol to žalovaný kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predostrel žalobkyni formulárovú zmluvu obsahujúcu neprijateľnú podmienku. Navyše konanie žalovaného posúdil súd v konaní XXC/XX/XXXX ako nekalé obchodné praktiky podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

20. V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd poukazuje na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

21. Žalobkyni jednoznačne vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť jej ujmu vo sfére jej rodinného, súkromného a spoločenského života. Ako vyplynulo z výpovede žalobkyne, samotná žalobkyňa musela na dosiahnutie stavu relatívnej právnej istoty iniciovať súdne konanie na ochranu svojich spotrebiteľských práv (konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vedené na tunajšom súde pod sp. zn. XXC/XX/XXXX). Samotné súdne konanie, ktoré bolo v danej situácii jedinou možnosťou žalobkyne, je náramne stresujúcim faktorom, odôvodňujúcim priznanie finančného zadostučinenia. Súd pri priznaní primeraného finančného zadostučinenia žalobkyni vychádzal najmä z porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity tohto zásahu do práv spotrebiteľa. Vzhľadom na objektívnu

spôsobilosť tohto závadného stavu vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobkyne, považoval súd právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za plne dôvodný a za primerané finančné zadosťučinenie. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a zároveň je aj sankciou postihujúcu žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla. Ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa priznáva spotrebiteľovi právo na finančné zadosťučinenie nie v prípade vzniku ujmy spotrebiteľovi, ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhal ochrany svojich práv. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, tá závisí od úvahy súdu a nemožno ju objektívne preukázať. Uvedené neznamená svojvôľu pri rozhodovaní súdu o výške priznaného finančného zadosťučinenia, ale pri tomto súd zohľadňuje viaceré kritéria tak, ako je uvedené vyššie (intenzitu a časové obdobie trvania závadného konania dodávateľa, satisfakčnú a sankčnú funkciu zadosťučinenia a podobne).

22. Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. Poskytnutie zadosťučinenia nie sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý.

23. Teda už samotné vyvolanie stavu žalovaným, na základe ktorého by žalobkyni ako spotrebiteľovi ujma mohla vzniknúť, je jedným z predpokladov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z.. Spotrebiteľ je oprávnený uplatniť si nárok na primerané finančné zadosťučinenie samostatnou žalobou na súde, ako tomu žalobkyňa učinila.

24. Za adekvátnu výšku primeraného finančného zadosťučinenia, považoval súd sumu 500,00 eur. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody, ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry, sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobkyňu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobkyni a ktorým žalobkyni spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci"). A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“. Doktrínálne možno preventívnu funkciu náhrady nemajetkovej ujmy odôvodniť tým, že diskriminácia jednotlivca je civilným deliktom. Zmyslom prostriedkov nápravy podľa ZOS je nielen poskytnúť satisfakciu jednotlivcovi, ale aj sankcionovať škodcu a odradiť do budúcnosti osobu a jej možných nasledovníkov od nekalého konania, ktorý názor podporuje aj judikatúra (NS ČR 30Cdo 4431/2007; porov. pod 18/) (rozsudok KS TT 26Co/781/2015). S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné. Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia odvolací súd je toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyňa je suma 500,00 Eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Žalobu v prevyšujúcej časti nad sumu 500,00 eur zamietol.

25. Podľa § 251 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

26. V zmysle § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v zhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. O trovách konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške. Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je prípad prejednávanej veci. Úvaha súdu sa teda týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Aj v súčasnosti podľa ust. § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.